

Pozycja taryfy celnej i nazwa towaru	Cło od 1 kg złotych
zy, aparaty oprócz osobno wymienionych — o zawartości w przesyłce łącznie: a) 2 sztuki, 2 pary lub 2 komplety b) powyżej 2 sztuk, 2 par lub 2 kompletów	bez cła 100
2) aparaty słuchowe dla osób o upośledzonym słuchu — o zawartości w przesyłce: a) do 2 sztuk b) powyżej 2 sztuk od sztuki	bez cła 400
3) baterie do aparatów wymienionych w p. 2 o ilości w przesyłce: a) do 20 sztuk b) powyżej 20 sztuk	bez cła 100
370. Złoto, platyna i metale platynowe we wszelkiej postaci, z wyjątkiem monet, sztab monetarnych oraz zdalnych do użytku wyrobów objętych poz. 271 od 1 grama	50

## 32

## ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 stycznia 1960 r.

w sprawie odszkodowań za szkody wyrządzone w uprawach i płonach rolnych przez dziki, jelenie i daniela.

Na podstawie art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o hodowli, ochronie zwierząt łownych i prawie łowieckim (Dz. U. Nr 36, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za rolnika w rozumieniu rozporządzenia uważa się osobę fizyczną lub prawną, która jest właścicielem uszkodzonych upraw lub płonów rolnych.

§ 2. 1. Obowiązek odszkodowania obejmuje jedynie szkody wyrządzone w płonach i uprawach rolnych przez dziki, jelenie i daniela.

2. Za szkody wyrządzone przez dziki, jelenie i daniela uważa się straty ilościowe i jakościowe w produkcie głównym uszkodzonych lub zniszczonych przez tę zwierzynę ziemniaków. Za produkt główny roślin włókniстых oraz żyta, pszenicy, owsa, jęczmienia, gryki, prosa, kukurydzy, koniżyny, roślin strączkowych, a także ich mieszanek, uważa się zarówno ziarno, jak i słomę. Wartość słomy ustala się w wysokości 20% wartości ziarna.

3. Za szkody na łąkach uważa się zmniejszenie zbioru siano wskutek uszkodzenia pokrywy (darni) roślinnej łąki.

§ 3. Za uprawy w rozumieniu § 3 nie uważa się poletek karmowych dla zwierzyny, zakładanych przez dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich.

§ 4. 1. Odszkodowanie nie przysługuje:

- 1) przedsiębiorstwom i instytucjom państwowym oraz osobom, którym przydzielono grunty stanowiące własność Państwa jako bezpłatne deputaty rolne;
- 2) właścicielom lub użytkownikom gruntów, którym Państwo dostarczyło bezpłatnie środków służących do zapobiegania powstawaniu szkód w uprawach i płonach rolnych;
- 3) za szkody nie przekraczające 10% wartości uszkodzonej uprawy lub plonu;
- 4) za szkody powstałe w płonach rolnych nie sprzątniętych we właściwym czasie z winy rolnika;
- 5) za szkody powstałe w płonach złożonych w sterty, stogi i kopce.

2. Rada Ministrów określi tryb i zasady dostarczania materiału groźeniowego przedsiębiorstwom i instytucjom państwowym przez przedsiębiorstwa lasów państwowych.

3. Właściwy do spraw rolnych i leśnych organ prezydium powiatowej rady narodowej stwierdza, czy dostarczone przez Państwo materiały wystarczają do zapobiegania powstawaniu szkód w uprawach i płonach rolnych.

4. Odszkodowania należy odmówić lub odpowiednio je zmniejszyć, gdy rolnik przez złą wolę albo niedbałość przyczynił się do powstania szkody lub jej zwiększenia.

5. Przedsiębiorstwa lasów państwowych mogą zawierać z rolnikami umowy zespołowe, na podstawie których zobowiążą się oni do pilnowania swoich pól przed dzikami, jeleniami i danielami za opłatą nie przekraczającą kosztów pilnowania. W takich przypadkach nie należy się odszkodowanie za uszkodzone przez dziki, jelenie i daniela uprawy i piony rolne.

§ 5. 1. Rolnik obowiązany jest pod rygorem utraty roszczenia zgłosić szkodę do właściwego ze względu na położenie swego gruntu leśnictwa lub nadleśnictwa przedsiębiorstwa lasów państwowych w ciągu 4 dni od dnia powstania szkody lub powzięcia o niej wiadomości.

2. Rolnik obowiązany jest udzielić potrzebnych wyjaśnień i dostarczyć w miarę możliwości dowodów niezbędnych do ustalenia rozmiarów szkody.

§ 6. 1. Wstępnych oględzin i ustalenia szkody w zniszczonych lub uszkodzonych uprawach rolnych dokonuje niezwłocznie pracownik wyznaczony przez przedsiębiorstwo lasów państwowych w obecności rolnika lub dorosłego członka jego rodziny.

2. Końcowego ustalenia szkody i jej oszacowania dokonuje się przed sprzętem uszkodzonej uprawy po dokonaniu ponownych oględzin przez leśniczego w obecności rolnika i przedstawiciela dzierżawcy, a w obwodach nie wydzielonych — soltysa. O terminie sprzętu rolnik obowiązany jest zawiadomić leśnictwo lub nadleśnictwo przedsiębiorstwa lasów państwowych, nie później niż na 2 dni przed zamierzonym sprzętem, pod rygorem utraty roszczenia.

3. Nieobecność rolnika nie wstrzymuje oględzin oraz ustalenia i oszacowania szkody.

4. Ze wstępnych oględzin oraz końcowego ustalenia i oszacowania szkody spisuje się protokoły.

5. Orzeczenie o ustaleniu i oszacowaniu szkody lub odmowie odszkodowania wydaje właściwe nadleśnictwo przedsiębiorstwa lasów państwowych w terminie 14 dni od dnia oszacowania szkody.

§ 7. 1. Od orzeczenia, o którym mowa w § 6 ust. 5 przysługuje rolnikowi w terminie 3 dni od dnia doręczenia

orzeczenia prawo odwołania się do komisji przy prezydium gromadzkiej lub miejskiej rady narodowej albo rady narodowej osiedla.

2. Komisja składa się z przedstawiciela prezydium gromadzkiej lub miejskiej rady narodowej albo rady narodowej osiedla, przedsiębiorstwa lasów państwowych oraz powiatowej komisji łowieckiej. Przewodniczącym komisji wyznacza prezydium gromadzkiej lub miejskiej rady narodowej albo rady narodowej osiedla spośród wymienionych osób.

3. Orzeczenie komisji powinno być podjęte jednomyślnie w obecności wszystkich członków komisji.

4. Jeżeli komisja nie wyda orzeczenia w terminie 7 dni od dnia zgłoszenia odwołania albo jeżeli rolnik jest niezadowolony z wydanego orzeczenia — służy mu w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia komisji albo od bezskutecznego upływu terminu do wydania orzeczenia prawo skierowania sprawy na drogę sądową przeciwko właściwemu przedsiębiorstwu lasów państwowych.

§ 8. 1. Przy szacowaniu szkód wyrządzonych w uprawach rolnych ilość zniszczonych ziemiołódów oblicza się uwzględniając obszar zniszczonej lub uszkodzonej uprawy, wydajność z 1 ha ustaloną w trybie § 6 ust. 2 oraz procent szkody.

2. Przy szacowaniu szkód zbliżonych do pełnej wartości spodziewanych plonów, wyrządzonych w uprawach rolnych w takim okresie, że:

- 1) po zaoraniu uszkodzonej uprawy zastosowano uprawę tej samej rośliny — przyjmuje się jako procent szkody w okopowych uprawianych na korzenie 25%, we wszystkich innych uprawach — 50% wartości spodziewanych plonów;
- 2) po zaoraniu uszkodzonej uprawy zastosowano uprawę zastępczą — przyjmuje się jako procent szkody w okopowych uprawianych na korzenie 40%, a we wszystkich innych uprawach — 60% wartości spodziewanych plonów;
- 3) po zaoraniu uszkodzonej uprawy nie było celowe zastosowanie ponownej uprawy — przyjmuje się rzeczywistą wysokość szkody, najwyżej jednak 80% wartości spodziewanych plonów.

3. Od kwoty odszkodowania ustalonego zgodnie z przepisami ust. 1 potrąca się 20% tytułem zaoszczędzonych kosztów sprzętu.

§ 9. Odszkodowanie wypłaca się w wysokości 90% ostatecznie ustalonej wartości szkody stosownie do przepisu § 8.

§ 10. 1. Zaoranie uszkodzonej uprawy rolnej przez rolnika może nastąpić na podstawie zezwolenia właściwego organu prezydium gromadzkiej lub miejskiej rady narodowej albo rady narodowej osiedla, wydanego niezwłocznie po dokonaniu wstępnych oględzin (§ 6), stwierdzającego na podstawie ustaleń leśniczego przyczynę szkody, rodzaj i obszar,

uwzględniając przy tym rzeczywistą wydajność z 1 ha uprawy, która powinna być zaorana.

2. W razie zaorania uszkodzonej uprawy dla dokonania uprawy ponownej, rolnikowi na jego wniosek należy w ciągu 2 tygodni od wydania zezwolenia na zaoranie wypłacić zaliczkę w wysokości 2/3 przyznanego odszkodowania za zaoraną uprawę.

§ 11. 1. Odszkodowanie ustala się:

- 1) za ziemiołody objęte w danym roku dostawami obowiązkowymi:
  - a) w odniesieniu do tej części przewidywanych zbiorów, która podlega obowiązkowi dostawy — według cen płaconych stosownie do przepisów o dostawach obowiązkowych; jeżeli jednak szkody w tej części zbiorów wynoszą mniej niż 10% zbiorów podlegających obowiązkowi dostaw, odszkodowanie wypłaca się według cen określonych w lit. b),
  - b) w odniesieniu do pozostałej części przewidywanego zbioru według cen płaconych przez Państwo w okresie po zbiorach w skupie rynkowym;
- 2) za ziemiołody zakontraktowane — według cen płaconych przez uspołeczniony aparat skupu za dostawy tych ziemiołódów;
- 3) za pozostałe ziemiołody — według cen płaconych w danej miejscowości przez uspołeczniony aparat skupu w okresie po zbiorach.

2. Odszkodowanie ustalone zgodnie z ust. 1 pkt 1 lit. a) ulega na wniosek poszkodowanego przeliczeniu według cen płaconych przez Państwo w skupie rynkowym, jeżeli poszkodowany przedstawi dowód, że w danym roku nie podlega obowiązkowi dostawy lub nie uzyska zwolnienia od obowiązkowej dostawy w związku z poniesioną szkodą albo też uzyskał takie zwolnienie w mniejszym rozmiarze niż ustalony w trybie § 6—8.

§ 12. 1. Odszkodowania pokrywane będą ze środków budżetu centralnego.

2. Wypłaty odszkodowań dokonują właściwe ze względu na położenie gruntu rolnika nadleśnictwa przedsiębiorstw lasów państwowych.

§ 13. 1. Odszkodowanie wypłaca się po sprzęcie danej uprawy, najpóźniej do dnia 31 stycznia następnego roku.

2. Odszkodowania należne za ziemiołody, które zostały zakontraktowane, płatne są w terminach skupu.

§ 14. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1957 r. w sprawie odszkodowań za szkody wyrządzone w uprawach i plonach rolnych przez dziki, jelenie i daniela (Dz. U. Nr 42, poz. 194).

§ 15. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego oraz Finansów.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

### 33

#### ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 stycznia 1960 r.

w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników.

Na podstawie art. 10 ust. 5 i 8 oraz art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1959 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy § 1 ust. 2 oraz § 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 44, poz. 202) mają odpowiednio zastosowanie do wynagrodzeń pracowników umy-

śloanych zatrudnionych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych, którzy są premiowani na podstawie uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 9, poz. 43).

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres po dniu 1 stycznia 1960 r.

Minister Finansów: T. Dietrich